

Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2016. május 10.*ⁱ

„Állami támogatások — Megújuló energia — A megújuló energiaforrásokról szóló módosított német törvény (2012. évi EEG-törvény) egyes rendelkezései által nyújtott támogatások — A megújuló energiaforrásokból előállított villamos energiára vonatkozó támogatás és az energiaigényes vállalkozások számára csökkentett EEG-pótdíj — A támogatásokat a belső piaccal részben összeegyeztethetetlennek nyilvánító határozat — Az állami támogatás fogalma — Előny — Állami források”

A T-47/15. sz. ügyben,

a **Németországi Szövetségi Köztársaság** (képviselik kezdetben: T. Henze és K. Petersen, később: T. Henze és K. Stranz, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: T. Lübbig ügyvéd)

felperesnek

az **Európai Bizottság** (képviselik kezdetben: T. Maxian Rusche és R. Sauer, később: T. Maxian Rusche és K. Herrmann, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

az SA. 33995 (2013/C) (korábbi 2013/NN) számú állami támogatásról (végrehajtotta Németország a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia és az energiaigényes vállalkozások támogatása érdekében) szóló, 2014. november 25-i (EU) 2015/1585 bizottsági határozat (HL 2015. L 250., 122. o.) megsemmisítése iránt az EUMSZ 263. cikk alapján benyújtott kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (harmadik tanács),

tagjai: S. Papasavvas (előadó) elnök, E. Bieliūnas és I. S. Forrester bírák,

hivatalvezető: S. Bukšek Tomac tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2016. január 21-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: német.

Ítéletet

A jogvita előzményei

- 1 2011 decemberében a Bund der Energieverbraucher (a német energiafogyasztók szövetsége) panaszt nyújtott be az Európai Bizottsághoz, amelyben azzal érvelt, hogy a 2012. január 1-jén hatályba lépő, 2011. július 28-i Gesetz zur Neuregelung des Rechtsrahmens für die Förderung der Stromerzeugung aus Erneuerbaren Energien (a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia támogatásának jogi keretére vonatkozó új szabályozásról szóló törvény) (BGBl. 2011. I, 1634. o., a továbbiakban: 2012. évi EEG) által előírt egyes intézkedések a belső piaccal összeegyeztethetetlen támogatásoknak minősülnek.

A szóban forgó intézkedések

- 2 A 2012. évi EEG célja az éghajlat és a környezet védelme az energiaellátás fenntartható fejlődésének biztosításával, az energiaellátás költségének a német gazdaság számára történő csökkentésével, a fosszilis energiaforrások könnyítésével, valamint a megújuló energiaforrásokból és bányagázból való villamosenergia-termelési technológiák fejlesztésével (a továbbiakban: EEG villamos energia). E célból az említett törvény előírja különösen, hogy 2020-ig legalább 35%-ra kell növelni a megújuló energiaforrások arányát a villamosenergia-ellátásban, majd ezen arányt 2050-ig fokozatosan legalább 80%-ra kell növelni (a 2012. évi EEG 1. cikke).
- 3 Ennek keretében a 2012. évi EEG többek között előír egy, az EEG villamos energia termelői javára bevezetett támogatási rendszert (a 2012. évi EEG 2. cikke), amelynek fő jellemzői az alábbiakban kerülnek bemutatásra.
- 4 Elsősorban az általános villamosenergia-ellátást biztosító, bármilyen feszültségi szintű hálózatot üzemeltetők (a továbbiakban: HÜ-k) kötelesek először is a hálózatukhoz csatlakoztatni a tevékenységi területükön EEG villamos energiát termelő létesítményeket (a 2012. évi EEG 5–7. cikke), másodsor kötelesek e villamos energiát a hálózatukba táplálni, szállítani, valamint elsőbbséget biztosítva elosztani (a 2012. évi EEG 8–12. cikke), harmadsor kötelesek e létesítmények üzemeltetői számára a szóban forgó villamos energia jellegére és az érintett létesítmény mért vagy telepített teljesítményére tekintettel a törvény által meghatározott díjak alapján kiszámított térítést fizetni (a 2012. évi EEG 16–33. cikke). Alternatív megoldásként az EEG villamos energiát termelő létesítmények üzemeltetői jogosultak egyrészt arra, hogy e villamos energia egészét vagy egy részét közvetlenül harmadik személyek számára értékesítsék, másrészt pedig arra, hogy attól a HÜ-től, amelyhez a létesítményt ilyen közvetlen értékesítés hiányában csatlakoztatták volna, olyan piaci prémium fizetését követeljék, amelyet azon térítés összege alapján számítanak ki, amely csatlakoztatás esetén járt volna nekik (a 2012. évi EEG 33a–33i. cikke). Nem vitatott, hogy e kötelezettségek gyakorlatilag lényegében a kis- vagy középfeszültségű helyi elosztóhálózat-üzemeltetőket (a továbbiakban: EHÜ-k) terhelik.
- 5 Másodsorban az EHÜ-k az EEG villamos energiát a feljebb lévő, nagyfeszültségű és extra nagyfeszültségű interregionális átvitelrendszer-irányítókhoz (a továbbiakban: ÁRI-k) kötelesek továbbítani (a 2012. évi EEG 34. cikke). E kötelezettség ellenében az ÁRI-k kötelesek az EHÜ-k számára egy olyan összeget fizetni, amely megfelel az utóbbiak által a létesítményüzemeltetők számára fizetett térítéseknek és piaci prémiumoknak (a 2012. évi EEG 35. cikke).
- 6 Harmadsorban a 2012. évi EEG előírja egy ún. „szövetségi szintű ellentételezési” mechanizmust egyrészt az EEG villamos energia azon mennyisége vonatkozásában, amelyet az egyes ÁRI-k táplálnak a hálózatukba, másrészt pedig az EHÜ-k számára ellentételezésként fizetett összegek vonatkozásában (a 2012. évi EEG 36. cikke). A gyakorlatban minden olyan ÁRI, amely a villamosenergia-szolgáltatók által a zónájában lévő végső ügyfelek számára szállított mennyiséget meghaladó mennyiségű EEG villamos

energiát táplált a hálózatába és fizetett ki, a többi ÁRI-val szemben e különbségnek megfelelő ellentételezésre tarthat igényt. A 2009–2010-es évektől kezdődően az említett ellentételezés már nem tényleges formában (az EEG villamos energia kereskedelme), hanem pénzügyi formában működik (az ezzel összefüggő költségek ellentételezése). Az ellentételezésre vonatkozó e rendelkezés által érintett négy ÁRI-ból három magánvállalkozás (Amprion GmbH, TenneT TSO GmbH és 50Hertz Transmission GmbH), míg a negyedik egy állami vállalat (Transnet BW GmbH).

- 7 Negyedsorban az ÁRI-k a villamosenergia-tőzsde azonnali piacán kötelesek értékesíteni azt az EEG villamos energiát, amelyet a hálózatukba táplálnak (a 2012. évi EEG 37. cikkének (1) bekezdése). Amennyiben az így kapott ár nem teszi lehetővé számukra azon pénzügyi teher fedezését, amely az arra vonatkozó törvényi kötelezettségből ered, hogy e villamos energiáért a törvény által megállapított díjakat fizessék, a rendeletalkotásra jogosult hatóság által meghatározott feltételek mellett jogosultak azt követelni, hogy a végső ügyfeleket ellátó szolgáltatók az értékesített mennyiségek arányában fizessék meg számukra a különbséget. E mechanizmust „EEG-pótdíjnak” nevezik (a 2012. évi EEG 37. cikkének (2) bekezdése). Az EEG-pótdíj összege azonban bizonyos esetekben kilowattóránként (kWh) 2 eurocenttel csökkenthető (a 2012. évi EEG 39. cikke). A 2012. évi EEG által az „EEG-pótdíj csökkentésének” minősített, de „zöld villamos energia privilégium” név alatt is ismert e csökkentésből való részesülés érdekében a villamosenergia-szolgáltatók kötelesek többek között először is azt bizonyítani, hogy az ügyfeleknek szállított villamos energia legalább 50%-a EEG villamos energia, továbbá hogy ennek legalább 20%-a szélenergiából vagy napenergiából származik, végül pedig, hogy ezen energia az ügyfeleknek való közvetlen értékesítés tárgyát képezi.
- 8 Az EEG-pótdíj részletes szabályait többek között a 2009. július 17-i Verordnung zur Weiterentwicklung des bundesweiten Ausgleichsmechanismus (az ellentételezési mechanizmusról szóló rendelet) (BGBl. 2009. I, 2101. o.) határozta meg, amely rendeletet módosította a 2012. augusztus 17-i Gesetz zur Änderung des Rechtsrahmens für Strom aus solarer Strahlungsenergie und zu weiteren Änderungen im Recht der erneuerbaren Energien (a napenergiára vonatkozó jogi keretet módosító és a megújuló energiaforrásokról szóló törvényt módosító törvény) (BGBl. 2012. I, 1754. o.) 2. cikke, valamint a 2010. február 22-i Verordnung zur Ausführung der Verordnung zur Weiterentwicklung des bundesweiten Ausgleichsmechanismus (az ellentételezési mechanizmusról szóló rendelet végrehajtásáról szóló rendelet) (BGBl. 2010. I, 134. o.), amely rendeletet módosította a 2013. február 19-i Zweite Verordnung zur Änderung der Ausgleichsmechanismus-Ausführungsverordnung (az ellentételezési mechanizmus végrehajtási rendeletét módosító második rendelet) (BGBl. 2013. I, 310. o.).
- 9 Ötödsorban nem vitatott, hogy noha a 2012. évi EEG nem kötelezi a villamosenergia-szolgáltatókat arra, hogy az EEG-pótdíjat továbbhárítsák a végső ügyfelekre, ezt azonban nem is tiltja meg a számukra. Az sem vitatott, hogy a szolgáltatók, akik maguk kötelesek megfizetni ezt a pótdíjat az ÁRI-k számára, a gyakorlatban e terhet az ügyfelekre hárítják, amint ezt egyébként a tárgyaláson a Németországi Szövetségi Köztársaság is megerősítette. Annak részletes szabályait, hogy e pótdíjat hogyan kell feltüntetni az ügyfeleknek megküldött számlán, a 2012. évi EEG határozza meg (a 2012. évi EEG 53. cikke), amint azokat a feltételeket is, amelyek mellett ezen ügyfeleket tájékoztatni kell arról, hogy milyen arányban szállítottak számukra a megújuló energiaforrásokról szóló törvény alapján támogatott megújuló energiát (a 2012. évi EEG 54. cikke).
- 10 Egyébiránt a 2012. évi EEG egy különleges ellentételezési rendszerről is rendelkezik, amely értelmében a Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle (szövetségi gazdasági és exportellenőrzési hivatal, a továbbiakban: BAFA) minden évben meghatározza az EEG-pótdíj azon felső határát, amelyet a villamosenergia-szolgáltatók átháríthatnak az ügyfelek meghatározott két kategóriájára, azaz egyrészt „a termelési ágazat energiaigényes vállalkozásaira” (a továbbiakban: EIV-k), másrészt pedig a „vasúti vállalkozásokra”, azt követően, hogy ez utóbbiak az előző év június 30-ig ilyen irányú kérelmet nyújtottak be annak érdekében, hogy csökkentsék villamosenergia-költségeiket, és ezáltal megőrizték versenyképességüket (a 2012. évi EEG 40. cikke).

- 11 A 2012. évi EEG meghatározza az e rendszer igénybevételére jogosító feltételeket, a támogatható vállalkozások által követendő eljárást, a felső határ esetről esetre történő meghatározásának részletes szabályait és a BAFA által e tekintetben hozott határozatok hatásait (a 2012. évi EEG 41–44. cikke). A 2012. évi EEG előírja különösen, hogy a termelési ágazat azon vállalkozásai esetében, amelyek villamosenergia-fogyasztási költségei a bruttó hozzáadott értékük legalább 14%-át teszik ki, és amelyek fogyasztása legalább 1 gigawattóra (GWh), e felső határ a fogyasztásuk 1 GWh és 10 GWh közé eső része vonatkozásában az EEG-pótdíj 10%-ában, a fogyasztásuk 10 GWh és 100 GWh közé eső része vonatkozásában e pótdíj 1%-ában kerül meghatározásra, az e feletti fogyasztás vonatkozásában pedig 0,05 eurocent/kWh. A 2012. évi EEG továbbá úgy rendelkezik, hogy a termelési ágazat azon vállalkozásai esetében, amelyek villamosenergia-fogyasztási költségei a bruttó hozzáadott értékük legalább 20%-át teszik ki, és amelyek fogyasztása legalább 100 GWh, az EEG-pótdíj felső határa már az első kilowattórától kezdve 0,05 eurocent/kWh. A 2012. évi EEG kifejti egyébiránt, hogy a villamosenergia-szolgáltatók azokat a vállalkozásokat, amelyek határozatot kaptak az EEG-pótdíj csökkentéséről, kötelesek tájékoztatni először is a megújuló energia számukra szállított azon részéről, amely a megújuló energiaforrásokról szóló törvény értelmében támogatásban részesül, másodsor az átfogó energiaszerkezetük összetételéről, harmadszor pedig a megújuló energiaforrásokról szóló törvény értelmében privilegizált vállalkozások vonatkozásában a számukra szállított energia szerkezetének összetételéről (a 2012. évi EEG 54. cikke).
- 12 Hatodszorban a 2012. évi EEG számos tájékoztatási és közzétételi kötelezettséget ír elő a létesítményüzemeltetőkkel, a HÜ-kkel és a villamosenergia-szolgáltatókkal szemben, különösen az ÁRI-k és a Bundesnetzagentur (szövetségi hálózati ügynökség, a továbbiakban: BNetzA) irányában, amelyekhez hozzájön még egy sor, különösen az ÁRI-kat terhelő átláthatósági kötelezettség (a 2012. évi EEG 45–51. cikke). Az említett törvény meghatározza továbbá azon felügyeleti és ellenőrzési jogköröket, amelyekkel a BNetzA az EHÜ-k és az ÁRI-k vonatkozásában rendelkezik (a 2012. évi EEG 61. cikke).

Az eljárás megindítását elrendelő határozat

- 13 2013. december 18-i levelében a Bizottság arról tájékoztatta a német hatóságokat, hogy a 2012. évi EEG-ben foglalt, a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia és az energiaigényes vállalkozások javára nyújtott támogatás formájában végrehajtott intézkedések tekintetében megindítja a hivatalos vizsgálati eljárást.
- 14 A Törvényszék Hivatalához 2014. február 28-án benyújtott keresetlevelében a Németországi Szövetségi Köztársaság az eljárás megindítását elrendelő határozattal szemben megsemmisítés iránti keresetet nyújtott be, amely keresettől a 2015. április 28-i levelében elállt.
- 15 2015. június 8-i végzésében a Törvényszék harmadik tanácsának elnöke elrendelte az ügynek a Törvényszék nyilvántartásából való törlését (Németország kontra Bizottság, T-134/14, nem tették közzé, EU:T:2015:392).

A megtámadott határozat

- 16 2014. november 25-én a Bizottság elfogadta az SA. 33995 (2013/C) (korábbi 2013/NN) számú állami támogatásról (végrehajtotta Németország a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia és az energiaigényes vállalkozások támogatása érdekében) szóló (EU) 2015/1585 határozatot (HL 2015. L 250., 122. o., a továbbiakban: megtámadott határozat).
- 17 Egyrészt a Bizottság úgy ítélte meg, hogy az átvételi árak és a piaci prémiumok, amelyek az EEG villamos energia termelői számára az általuk termelt villamos energia vonatkozásában a piaci árnál magasabb árat biztosítanak, a belső piaccal összeegyeztethető állami támogatásnak minősülnek.

Másrészt a Bizottság megállapította, hogy az EEG-pótdíj egyes energiaigényes vállalkozások esetében való csökkentése szintén állami támogatásnak minősül, amelynek a belső piaccal való összeegyeztethetősége csak akkor ismerhető el, ha e csökkentés bizonyos kategóriákba tartozik.

18 A megtámadott határozat rendelkező részének szövege a következő:

„1. cikk

Az Erneuerbare-Energien-Gesetz 2012 [...] alapján odaítélt, megújuló energiaforrásokból, valamint bányagázból előállított villamosenergia-termelés előmozdításáért nyújtott állami támogatás – ideértve a finanszírozási mechanizmusát –, melyet [a Németországi Szövetségi Köztársaság] [az EUMSZ] 108. cikk[...] (3) bekezdését megsértve, jogtalanul léptetett hatályba, a [Németországi Szövetségi Köztársaság] által az I. mellékletben megállapított vállalás [helyesen: kötelezettségvállalás] végrehajtása mellett a belső piaccal összeegyeztethetőnek minősül.

[...]

3. cikk

(1) A megújuló energiaforrásból származó energiatermelés támogatásának finanszírozásával összefüggő pótdíj [...] csökkentéséből álló, energiaigényes felhasználóknak 2013-ban és 2014-ben odaítélt állami támogatás [...], melyet [a Németországi Szövetségi Köztársaság] [az EUMSZ] 108. cikk[...] (3) bekezdését megsértve, jogszerűtlenül léptetett hatályba, a belső piaccal összeegyeztethetőnek minősül, amennyiben az ebben a bekezdésben meghatározott négy kategória egyikébe beletartozik.

Ha az állami támogatást egy olyan vállalkozásnak ítélték oda, amely a 2014–2020 közötti időszakban nyújtott környezetvédelmi és energetikai állami támogatásokról szóló iránymutatás [...] 3. mellékletében felsorolt egyik ágazatban tevékenykedik, a belső piaccal összeegyeztethetőnek minősül, amennyiben a vállalkozás a villamosenergia-szolgáltatókat a megújuló energia vásárlására irányuló kötelezettség miatt sújtó, végül a villamosenergia-fogyasztókra áthárított többletköltségek legalább 15%-át kifizette. Ha a vállalkozás a többletköltségeknek kevesebb mint 15%-át fizette ki, az állami támogatás még összeegyeztethetőnek minősül a belső piaccal, ha a vállalkozás által kifizetett összeg a bruttó hozzáadott értéke legalább 4%-ának, vagy a legalább 20%-os villamosenergia-intenzitású vállalkozások esetében az érintett vállalkozás bruttó hozzáadott értéke legalább 0,5%-ának felel meg.

Ha az állami támogatást egy olyan vállalkozásnak ítélték oda, amely 2014. évi iránymutatás 3. mellékletében felsorolt egyik ágazatban sem tevékenykedik, de 2012-ben legalább 20%-os villamosenergia-intenzitású vállalkozásnak minősült, és abban az évben olyan ágazatban tevékenykedett, amelyben a kereskedelem intenzitása uniós szinten legalább 4% volt, a belső piaccal összeegyeztethetőnek minősül, amennyiben a vállalkozás a villamosenergia-szolgáltatókat a megújuló energia vásárlására irányuló kötelezettség miatt sújtó, végül a villamosenergia-fogyasztókra áthárított többletköltségek legalább 15%-át kifizette. Ha a vállalkozás a többletköltségeknek kevesebb mint 15%-át fizette ki, az állami támogatás még összeegyeztethetőnek minősül a belső piaccal, ha a vállalkozás által kifizetett összeg a bruttó hozzáadott értéke legalább 4%-ának, vagy a legalább 20%-os villamosenergia-intenzitású vállalkozások esetében az érintett vállalkozás bruttó hozzáadott értéke legalább 0,5%-ának felel meg.

Ha az állami támogatást a második vagy harmadik albekezdés alapján összeegyeztethető állami támogatásra jogosult vállalkozásnak ítélték oda, de a vállalkozás által fizetett EEG-pótdíj mértéke nem érte el az említett albekezdésekben előírt szintet, a támogatás következő részei minősülnek összeegyeztethetőnek:

- a) 2013-ra vonatkozóan a támogatásnak a vállalkozás által 2013-ban ténylegesen kifizetett pótdíj 125%-a feletti része;
- b) 2014-re vonatkozóan a támogatásnak a vállalkozás által 2013-ban ténylegesen kifizetett pótdíj 150%-a feletti része.

Ha az állami támogatást a második vagy harmadik albekezdés alapján összeegyeztethető állami támogatásra nem jogosult vállalkozásnak ítélték oda, és a vállalkozás a pótdíj csökkentés nélkül számított többletköltségeinek 20%-ánál kevesebbet fizetett, a támogatás következő részei minősülnek összeegyeztethetőnek:

- a) 2013-ra vonatkozóan a támogatásnak a vállalkozás által 2013-ban ténylegesen kifizetett pótdíj 125%-a feletti része;
- b) 2014-re vonatkozóan a támogatásnak a vállalkozás által 2013-ban ténylegesen kifizetett pótdíj 150%-a feletti része.

(2) Az (1) bekezdésbe nem tartozó támogatások nem összeegyeztethetők a belső piaccal.”

Az eljárás és a felek kérelmei

- 19 A Törvényszék Hivatalához 2015. február 2-án benyújtott keresetlevelével a Németországi Szövetségi Köztársaság előterjesztette a jelen keresetet.
- 20 A Németországi Szövetségi Köztársaság azt kéri, hogy a Törvényszék:
 - semmisítse meg a megtámadott határozatot;
 - a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.
- 21 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:
 - utasítsa el a keresetet;
 - a Németországi Szövetségi Köztársaságot kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

- 22 Keresetének alátámasztására a Németországi Szövetségi Köztársaság három jogalapot hoz fel, amelyek közül az első lényegében a tények értékelése során elkövetett nyilvánvaló értékelési hibákon, a második a különleges ellentételezési rendszerhez kapcsolódó előny hiányán, a harmadik pedig állami forrásokból finanszírozott előny hiányán alapul.

A tények értékelése során elkövetett nyilvánvaló értékelési hibákra alapított, első jogalapról

Az elfogadhatóságról

- 23 A Bizottság, anélkül, hogy alakszerűen a Törvényszék eljárási szabályzatának 130. cikke alapján elfogadhatatlansági kifogásra hivatkozna, elsősorban azzal érvel, hogy az első jogalap elfogadhatatlan, lényegében azért, mert érthetetlen.
- 24 A Bizottság ugyanis arra hivatkozik, hogy a jogalap tárgyának leírásában a Németországi Szövetségi Köztársaság általánosságban azt rója a Bizottság terhére, hogy nyilvánvalóan figyelmen kívül hagyta az állam fellépésének különböző formáit, és a Bizottság szerint e kifogás érthetetlen. Hozzáteszi, hogy nem a Törvényszék feladata, hogy a keresetlevélben foglalt valamely érvelést újraértelmezze, annak értelmet adva.
- 25 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az Európai Unió Bírósága alapokmánya 21. cikkének első bekezdése értelmében, amely ezen alapokmány 53. cikkének első bekezdése szerint a Törvényszék előtti eljárásra is alkalmazandó, valamint az eljárási szabályzat 76. cikkének d) pontja értelmében a keresetlevélnek meg kell jelölnie a jogvita tárgyát, és tartalmaznia kell a felhozott jogalapok rövid ismertetését. A terminológiai kérdésektől függetlenül e megjelölésnek kellően világosnak és pontosnak kell lennie ahhoz, hogy lehetővé tegye az alperes számára védekezésének előkészítését, a Törvényszék számára pedig azt, hogy adott esetben további erre vonatkozó információ nélkül elbírálhassa a keresetet. A jogbiztonság és a megfelelő igazságszolgáltatás biztosítása érdekében ahhoz, hogy a kereset a fent említett rendelkezésekre tekintettel elfogadható legyen, az szükséges, hogy az alapvető ténybeli és jogi elemek, amelyek a kereset alapul, legalább összefoglaló jelleggel, de koherens és érthető módon kitűnjenek magából a keresetlevél szövegéből (lásd: 1993. április 28-i De Hoe kontra Bizottság végzés, T-85/92, EU:T:1993:39, 20. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 26 Közelebbről el kell ugyan ismerni egyrészt, hogy a kereseti jogalapok kijelentésének nem kell az eljárási szabályzatban szereplő terminológiához és felsoroláshoz igazodnia, és másrészt elegendő lehet, ha e jogalapokat inkább tartalmukon, semmint jogi minőségükön keresztül ismertetik, mindezek feltétele azonban az, hogy az említett jogalapok kellően egyértelműen kitűnjenek a keresetlevélből. A jogalapoknak a keresetlevélben való puszta absztrakt felsorolása nem felel meg az Európai Unió Bírósága alapokmánya és az eljárási szabályzat követelményeinek, és az e szövegekben alkalmazott, a „jogalapok rövid ismertetése” kifejezés azt jelenti, hogy a keresetlevélből ki kell tűnnie, hogy miben áll a kereset alapjául szolgáló jogalap (lásd: 1993. április 28-i De Hoe kontra Bizottság végzés, T-85/92, EU:T:1993:39, 21. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 27 A jelen ügyben a keresetlevélből kitűnik, hogy az első jogalap tárgya világosan meg van határozva, mivel az a megtámadott határozat megsemmisítésére irányul, és a tények, valamint az állam által a 2012. évi EEG működése keretében játszott szerep értékelése során elkövetett nyilvánvaló értékelési hibákon alapul. A keresetlevélből így kitűnik, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság e jogalappal lényegében úgy véli, hogy a megtámadott határozat sérti az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdését, ily módon e jogi alap a keresetlevélből kellően egyértelműen kitűnik.
- 28 Ebből következik, hogy az elfogadhatatlansági kifogást mint megalapozatlant el kell utasítani.

Az ügy érdeméről

- 29 A Németországi Szövetségi Köztársaság lényegében úgy véli, hogy a megtámadott határozat sérti az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdését, mivel a Bizottság az állam által a 2012. évi EEG működése keretében játszott szerep értékelése során különböző nyilvánvaló értékelési hibákat vétett. E tekintetben a Németországi Szövetségi Köztársaság azt állítja, hogy az államnak a 2012. évi EEG keretében nincs meghatározott szerepe, és nem avatkozik bele annak működésébe.

- 30 Elsősorban a 2012. évi EEG rendszerében részt vevő feleket illetően a Németországi Szövetségi Köztársaság azzal érvel, hogy először is kizárólag magánjogi jogalanyok vesznek részt a 2012. évi EEG mechanizmusában, másodsorban az említett törvény megkülönböztetés nélkül alkalmazandó mind az állami, mind pedig a magán hálózatüzemeltetőkre és villamosenergia-szolgáltatókra, harmadszor a 2012. évi EEG, illetve annak végrehajtási rendeletei egyetlen egyedi vállalkozást sem bíznak meg sajátos feladatokkal, hanem kizárólag az összességükben vett ÁRI-kat bízzák meg ilyenekkel, negyedszer pedig a 2012. évi EEG alapján bizonyos jogkörökkel rendelkező állami szervek feladata kizárólag az, hogy ellenőrizzék a bevezetett mechanizmusok jogszerűségét és megfelelő működését, anélkül, hogy befolyással lennének a generált források eredetére és felhasználására.
- 31 Másodsorban a 2012. évi EEG működése révén generált pénzmozgásokat illetően a Németországi Szövetségi Köztársaság azzal érvel, hogy ezeket az állam nem adóztatja, és nem is ellenőrzi. Ezen állításának alátámasztása érdekében egyrészt arra hivatkozik, hogy a 2012. évi EEG egy, a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia termelésével kapcsolatos árrögzítő rendszer, amely nem teszi lehetővé az államnak, hogy megállapítsa az EEG-pótdíj összegét, amelyet szerződéses szabadságuk keretében a felek határoznak meg, másrészt pedig, hogy a 2012. évi EEG mechanizmusából eredő fizetési igények magánszemélyek közötti érvényesítését egyáltalán nem állami szervek végzik, és az ezzel kapcsolatos jogvita a polgári bíróságok hatáskörébe tartozik.
- 32 Harmadsorban a Németországi Szövetségi Köztársaság azzal érvel, hogy ami a 2012. évi EEG által előírt különleges ellentételezési rendszer keretében a közigazgatás által játszott szerepet illeti, a BAFA feladata arra szorítkozik, hogy elbírálja a csökkentés érdekében hozzá benyújtott kérelmeket, és az ezzel összefüggő hatásköre keretében, amely semmilyen mérlegelési mozgásteret nem enged számára, olyan határozatot hozzon, amely csupán azt állapítja meg, hogy adott esetben a csökkentéshez való jog megszerzéséhez szükséges feltételek teljesülnek. Így a BAFA nem rendelkezik közvetlenül a 2012. évi EEG működése révén generált pénzmozgásokkal, azokhoz nincs hozzáférése, és nem is tudja ellenőrizni azokat.
- 33 E tekintetben előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése a belső piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánítja a tagállamok által vagy állami forrásból bármilyen formában nyújtott olyan támogatást, amely bizonyos vállalkozásoknak vagy bizonyos áruk termelésének előnyben részesítése által torzítja a versenyt, vagy azzal fenyeget, amennyiben ez érinti a tagállamok közötti kereskedelmet.
- 34 Az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése ezen összeegyeztethetlenség kimondását négy feltétel vizsgálatától teszi függővé. Először is állami, vagy állami forrásból történő beavatkozásnak kell történnie. Másodsorban e beavatkozásnak alkalmasnak kell lennie arra, hogy érintse a tagállamok közötti kereskedelmet. Harmadszor a kedvezményezettje részére előnyt kell biztosítania. Negyedszer torzítania kell a versenyt, vagy azzal kell fenyegetnie (lásd: 2004. július 15-i Pearle és társai ítélet, C-345/02, EU:C:2004:448, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 35 Az első feltétellel kapcsolatosan az állandó ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy csak azok az előnyök tekintendők az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett támogatásnak, amelyeket közvetlenül vagy közvetve állami forrásból nyújtanak. Ugyanis az e rendelkezésben szereplő megkülönböztetés „a tagállamok által” és az „állami forrásból” nyújtott támogatás között nem azt jelenti, hogy az állam által nyújtott valamennyi előny támogatásnak minősül, függetlenül attól, hogy állami forrásból finanszírozzák-e, vagy sem, hanem e megkülönböztetésnek csak az a célja, hogy e fogalom vonatkozzon a közvetlenül az állam által, valamint az általa kijelölt vagy létrehozott köz- vagy magánszervezet által nyújtott előnyökre is (2001. március 13-i PreussenElektra-ítélet, C-379/98, EU:C:2001:160, 58. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésében foglalt tilalom tehát főszabály szerint magában foglalhatja az állam által a támogatás kezelésére létrehozott vagy kijelölt köz- vagy magánszervezetek által nyújtott támogatásokat is (lásd ebben az értelemben: 2004. július 15-i Pearle és társai ítélet, C-345/02, EU:C:2004:448, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 36 Mindazonáltal ahhoz, hogy az előnyöket az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében támogatásnak lehessen minősíteni, kétségtelen, hogy azoknak egyrészt közvetlenül vagy közvetve állami forrásból kell származniuk, másrészt azonban az államnak tulajdoníthatóknak kell lenniük (lásd: 2004. július 15-i Pearle és társai ítélet, C-345/02, EU:C:2004:448, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Az ítélkezési gyakorlatból ugyanis az következik, hogy ezek különálló és konjunktív feltételek (lásd: 2006. április 5-i Deutsche Bahn kontra Bizottság ítélet, T-351/02, EU:T:2006:104, 103. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 37 Az intézkedés betudhatóságára vonatkozó feltételt illetően emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint meg kell vizsgálni, hogy megállapítható-e, hogy a hatóságok részt vettek az említett intézkedés meghozatalában (lásd ebben az értelemben: 2013. december 19-i Association Vent De Colère! és társai ítélet, C-262/12, EU:C:2013:851, 17. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 38 A jelen ügyben rá kell mutatni arra, hogy amennyiben a Németországi Szövetségi Köztársaság azt állítja, hogy a megtámadott határozat nyilvánvalóan tévesen értékeli a tényeket, érvelése az első jogalap keretében kizárólag a 2012. évi EEG működésére és az állam e rendszerben játszott szerepére vonatkozik.
- 39 Meg kell ugyanis állapítani, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság az első jogalapjának alátámasztása érdekében arra szorítkozik, hogy a jogszabályi rendelkezésekre utalva elmagyarázza a 2012. évi EEG működését, azonban egyetlen olyan konkrét elemet sem ad elő, amely lehetővé tenné a szóban forgó mechanizmusok leírása során elkövetett ténybeli hiba vagy az e mechanizmusok elemzése során elkövetett nyilvánvaló értékelési hiba megállapítását.
- 40 Egyébiránt, amennyiben a Németországi Szövetségi Köztársaság az első jogalapjával a 2012. évi EEG államnak való betudhatóságát kérdőjelezi meg, meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben szóban forgó támogatási és ellentételezési mechanizmusokat a törvény, a jelen esetben a 2012. évi EEG vezette be, amit egyébként a Németországi Szövetségi Köztársaság is elismer, amikor a keresetlevélben egy „kialakított jogi háttérre” hivatkozik. A fenti 37. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat alapján tehát úgy kell tekinteni, hogy e mechanizmusok az államnak betudhatók.
- 41 E körülmények között a Németországi Szövetségi Köztársaság álláspontjával ellentétben nem szükséges alaposabban elemezni az államnak a 2012. évi EEG működésében játszott szerepét, mivel e kérdés a harmadik jogalap keretében megvizsgált, az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami források lekötésére vonatkozó feltétel értékeléséhez tartozik.
- 42 Következésképpen az első jogalapot el kell utasítani.

A különleges ellentételezési rendszerrel kapcsolatos előny hiányára alapított, második jogalapról

- 43 A Németországi Szövetségi Köztársaság lényegében azzal érvel, hogy a megtámadott határozat sérti az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdését, mivel a Bizottság tévesen állapította meg, hogy a különleges ellentételezési rendszer előnyt nyújt az EIV-k számára. A jelen jogalap öt részből áll.
- 44 Előzetesen, amint a Bizottság az ellenkérelmében tette, rá kell mutatni arra, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság által felhozott második jogalap fejtegetései kizárólag arra vonatkoznak, hogy fennáll-e egyáltalán az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett, kizárólag a különleges ellentételezési rendszerhez kapcsolódó, az EIV-k számára nyújtott előny, nem pedig arra a kérdésre, hogy ezen előny szelektív jellegű-e, vagy hogy fennáll-e egyáltalán a támogatási rendszerrel kapcsolatos szelektív előny, amely kérdéseket ennél fogva a Törvényszéknek nem kell megvizsgálnia.

- 45 Egyébiránt a Törvényszék célszerűnek tartja, hogy először az első, a második és az ötödik részt együttesen, majd ezt követően a harmadik részt, végül pedig a negyedik részt vizsgálja meg.

Az első, a második és az ötödik részről

- 46 A második jogalap első részében a Németországi Szövetségi Köztársaság előadja, hogy a különleges ellentételezési rendszer nem nyújt előnyt az EIV-k számára, hanem a nemzetközi versenyképességük különösen amiatt való csökkenését kívánja ellentételezni, hogy az Európai Unió más országaiban a terhek jelentősen alacsonyabbak, ideértve azokat a tagállamokat is, ahol szintén megkönnyítették az EIV-k terheit. A Németországi Szövetségi Köztársaság hozzáteszi, hogy harmadik államokban gyakran nincsenek is hasonló terhek.
- 47 A második jogalap második részében a Németországi Szövetségi Köztársaság úgy érvel, hogy számos energiaigényes ágazat, úgymint a réz-, acél-, alumínium- és kőolajtermelő vagy -feldolgozó ágazat, igen erős nemzetközi versenynyomásnak van kitéve. Így a különleges ellentételezési rendszer nem előnyt nyújt, hanem hátrányt ellentételez, mivel e rendszer hiányában azok a vállalkozások, amelyek termelési feltételei különösen nagy energiaintenzitásúak, igen kedvezőtlen versenyhelyzetben lennének a más tagállamokban vagy harmadik államokban letelepedett, ugyanabban az ágazatban tevékenykedő vállalkozásokhoz képest.
- 48 A második jogalap ötödik részében a Németországi Szövetségi Köztársaság azzal érvel, hogy a különleges ellentételezési rendszert igazolja az a célkitűzés, hogy a különösen energiaigényes termelési feltételek mellett megőrizze a német vállalkozások versenyképességét. E megközelítésben a különleges ellentételezési rendszer jelentős eszköze annak, hogy a nagy energiaintenzitású német vállalkozások számára ugyanolyan versenyfeltételeket biztosítsanak, és hogy elősegítsék a megújuló forrásokon alapuló energiaellátásra való áttérést. Ezenkívül a Németország Szövetségi Köztársaság azon az állásponton van, hogy a különleges ellentételezési rendszer által előnyben részesített EIV-k, amelyeknek a 2012. évi EEG 41. cikke (1) bekezdésének 2. pontjában előírt eljárás keretében bizonyítaniuk kell, hogy elvégeztek egy hitelesítést, amely keretében felmérték és értékelték az energiafogyasztásukat, a könyvelés területén számos erőfeszítést vállaltak. Az ezzel kapcsolatos követelmények így jelentős költségeket okoznak. A Németországi Szövetségi Köztársaság szerint az EEG-pótdíj ezen esetekben való jelentősebb csökkentése megfelelően ellentételezi az érintett vállalkozások által az energiaforrások kezelése területén vállalt erőfeszítéseket.
- 49 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a támogatás fogalma a szubvencióénál általánosabb, mivel nem csupán a pozitív juttatásokat foglalja magában, mint amilyenek maguk a szubvenciók, hanem azon állami beavatkozásokat is, amelyek – különböző formában – enyhítik a vállalkozás költségvetésére rendszerint nehezedő terheket, és amelyek így – anélkül, hogy a szó szoros értelmében vett szubvenciók lennének – ugyanilyen természetűek és azonos hatásúak (lásd: 2012. március 7-i British Aggregates kontra Bizottság ítélet, T-210/02 RENV, EU:T:2012:110, 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 50 Ahhoz, hogy egy intézkedést az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében állami támogatásnak lehessen minősíteni, szükséges egyrészt, hogy az intézkedés előnyt tartalmazzon, amely különböző formában jelenhet meg („bármilyen formában” nyújtott támogatás), és másrészt, hogy ez az előny közvetlenül vagy közvetve állami forrásból származzon („a tagállamok által vagy állami forrásból” nyújtott támogatás).
- 51 E megfontolások fényében kell megvizsgálni azt, hogy az EEG-pótdíjnak az EIV-k esetében való csökkentése önmagában az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett előny nyújtásával jár-e ezen EIV-k számára.

- 52 A jelen ügyben a Bizottság a megtámadott határozat (65) preambulumbekzdésében megállapította, hogy a 2012. évi EEG 40. és 41. cikke az EIV-k javára csökkenti az EEG-pótdíjat, és ezáltal megakadályozza az ÁRI-kat és a villamosenergia-szolgáltatókat abban, hogy megtéríttessék az EIV-kkel az EEG villamos energia miatt felmerült többletköltségeket.
- 53 E tekintetben meg kell állapítani, amint a Bizottság a megtámadott határozatban tette, hogy a 2012. évi EEG 40. cikke felállítja az EEG-pótdíj azon összege maximalizálásának elvét, amelyet a villamosenergia-szolgáltatók az energiaigényes vállalkozásokra átháríthatnak, mivel előírja, hogy a BAFA kérelemre közigazgatási aktust bocsát ki, amely megtiltja a villamosenergia-szolgáltatónak, hogy az EEG-pótdíj teljes összegét áthárítsa a végső felhasználóra, amennyiben ez utóbbi egy EIV. A 2012. évi EEG 41. cikke pedig az EIV-k esetében az EEG-pótdíj maximalizálását bizonyos, elsősorban az EIV-k energiafogyasztásának nagyságával összefüggő feltételek betartásához köti.
- 54 Hangsúlyozni kell továbbá, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság e megállapítás vitatása érdekében egyetlen érvet sem hozott fel, és maga is elismeri, hogy az e cikkek által bevezetett rendszer célja, hogy korlátozza az EIV-k számára az EEG villamos energia termelésének támogatásából eredő gazdasági többletterhet, és így enyhíti az e vállalkozások költségvetésére rendszerint nehezedő terheket.
- 55 Ennélfogva a Bizottság nem alkalmazta tévesen a jogot akkor, amikor a megtámadott határozatban megállapította, hogy a 2012. évi EEG 40. és 41. cikke által létrehozott különleges ellentételezési rendszer olyan teher alól mentesíti az EIV-ket, amelyeket rendszerint viselniük kellene, és hogy ennélfogva az EIV-knek nyújtott előny fennállása, amely a 2012. évi EEG által létrehozott mechanizmus egyszerű leírásából következik, bizonyított.
- 56 E megállapítást nem kérdőjelezi meg az a körülmény, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság e különleges ellentételezési rendszer révén egy versenyhátrányt kíván ellentételezni. E tekintetben ugyanis emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az a körülmény, hogy valamely tagállam egyoldalú intézkedésekkel a gazdaság valamely ágazatában fennálló versenyfeltételeket a más tagállamokban érvényesülő versenyfeltételekhez kívánja közelíteni, nem fosztja meg ezen intézkedéseket támogatás jellegűtől (lásd: 2005. március 3-i Heiser-ítélet, C-172/03, EU:C:2005:130, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 57 A második jogalap első, második és ötödik részét tehát el kell utasítani.

A harmadik részből

- 58 A második jogalap harmadik részében a Németországi Szövetségi Köztársaság azt állítja, hogy az EIV-k által fizetett pótdíjak csökkentése érdekében bevezetett különleges ellentételezési rendszer létrehozásával a német jogalkotó csupán szerkezeti hátrányokat kívánt ellentételezni, ily módon az előny feltételezése már eleve kizártnak tűnik. E tekintetben a Németországi Szövetségi Köztársaság azzal érvel, hogy a Törvényszék már kimondta, hogy a szerkezeti hátrányok ellentételezése nem jelent az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésében szereplő támogatás fogalom meghatározása értelmében vett előnyt.
- 59 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint formájától függetlenül állami támogatásnak minősül az a beavatkozás, amely közvetlenül vagy közvetve alkalmas vállalkozások előnyben részesítésére, illetve amely olyan gazdasági előnynek tekintendő, amelyet a kedvezményezett vállalkozás általános piaci feltételek között nem érhetett volna el (lásd: 2010. szeptember 2-i Bizottság kontra Deutsche Post ítélet, C-399/08 P, EU:C:2010:481, 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 60 Emlékeztetni kell továbbá arra, hogy az adott támogatási intézkedés háttérét képező indokok nem elegendőek ahhoz, hogy eleve kizárják az ilyen intézkedés EUMSZ 107. cikk értelmében vett támogatásnak való minősítését. E rendelkezés (1) bekezdése ugyanis nem azok oka vagy célja szerint különbözteti meg az állami beavatkozásokat, hanem az általuk gyakorolt hatások alapján határozza meg őket (lásd 2011. június 9-i Comitato „Venezia vuole vivere” és társai kontra Bizottság ítélet, C-71/09 P, C-73/09 P és C-76/09 P, EU:C:2011:368, 94. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 61 Mindjárt az elején meg kell tehát állapítani, hogy a 2012. évi EEG 40. és 41. cikke által létrehozott különleges ellentételezési rendszer nem kerülhet ki az állami támogatásnak való minősítés alól pusztán azon ténynél fogva, hogy az EIV-k esetében egy szerkezeti hátrányt semlegesít.
- 62 Feltételezve, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság az érvelésével az általános gazdasági érdekű szolgáltatások nyújtásával megbízott vállalkozások által a közszolgáltatási kötelezettségek teljesítéseként nyújtott szolgáltatások ellenértékét képviselő ellentételezésre vonatkozó ítélkezési gyakorlatra kíván utalni, rá kell mutatni arra, hogy az ilyen beavatkozásnak meg kell felelnie a 2003. július 24-i Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ítéletben (C-280/00, EU:C:2003:415) megállapított kritériumoknak ahhoz, hogy ne essen az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének hatálya alá (lásd ebben az értelemben: 2015. február 26-i Orange kontra Bizottság ítélet, T-385/12, nem tették közzé, EU:T:2015:117, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 63 Márpedig a szóban forgó esetben a jelen ügyre vonatkozó információkból nem tűnik ki, hogy az EIV-eket általános gazdasági érdekű szolgáltatás nyújtásával bízták volna meg, és hogy e vállalkozásoknak közszolgáltatási kötelezettségeket kellene teljesíteniük.
- 64 Egyébiránt meg kell állapítani, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság a második jogalapjának harmadik részében nem állítja azt, hogy a 2003. július 24-i Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ítéletben (C-280/00, EU:C:2003:415) megállapított kritériumok a szóban forgó intézkedések tekintetében teljesülnének.
- 65 A második jogalap harmadik részét tehát el kell utasítani.

A negyedik részből

- 66 A második jogalap negyedik részében a Németországi Szövetségi Köztársaság arra hivatkozik, hogy a különleges ellentételezési rendszer tiszteletben tartja a teherviselő képesség elvét, mivel a német kormány azt reméli, hogy amennyiben az energiaigényes vállalkozások esetében csökkenti az EEG-pótdíjat, e vállalkozásokat Németországban fenn lehet tartani, és így azok legalább bizonyos mértékben hozzájárulnak az EEG-pótdíjhoz.
- 67 E tekintetben mindjárt az elején rá kell mutatni arra, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság a „teherviselő képesség elvének” tiszteletben tartására alapított általános és elvont érvelése keretében megelégszik azzal, hogy lényegében azt állítja, hogy ha az EIV-kkel szemben teljes mértékben kivetették volna az EEG-pótdíjat, e vállalkozások esetleg külföldre helyezték volna át termelésüket, és ezáltal már nem járultak volna hozzá az e pótdíj által generált pénzeszközökhöz. A Németországi Szövetségi Köztársaság azonban ezen érvelés alátámasztása érdekében semmilyen bizonyítékot nem terjeszt elő. Különösen nem bizonyítja, hogy egyedileg figyelembe vette azon vállalkozások pénzügyi helyzetét, amelyek a csökkentett EEG-pótdíj előnyeiben részesülnek, sem pedig azt, hogy e csökkentés hiányában e vállalkozások valóban áthelyezték volna a termelésüket.
- 68 Ráadásul feltételezve, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság a teherviselő képesség elvére vonatkozó érvelésével arra az ítélkezési gyakorlatra kíván utalni, amely szerint az állami támogatás fogalma nem vonatkozik az olyan állami intézkedésekre, amelyek különbséget tesznek a vállalkozások

között, és következésképpen *a priori* szelektív jellegűek, amennyiben e megkülönböztetés azon rendszer jellegéből vagy belső felépítéséből ered, amelynek ezen intézkedések a részét képezik (lásd ebben az értelemben: 2011. november 15-i Bizottság és Spanyolország kontra Government of Gibraltar és Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága ítélet, C-106/09 P és C-107/09 P, EU:C:2011:732, 145. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), ezen érvelés nem meggyőző. A Németországi Szövetségi Köztársaság ugyanis nem bizonyította, hogy a vállalkozások között a terhek tekintetében tett megkülönböztetést ténylegesen igazolja a szóban forgó rendszer jellege és belső felépítése, amint ezt az ítélkezési gyakorlat megköveteli (lásd ebben az értelemben: 2011. november 15-i Bizottság és Spanyolország kontra Government of Gibraltar és Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága ítélet, C-106/09 P és C-107/09 P, EU:C:2011:732, 146. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 69 A második jogalap negyedik részét tehát el kell utasítani.
- 70 A fentiek összességéből az következik, hogy a különleges ellentételezési rendszerrel kapcsolatos előny hiányára alapított második jogalapot el kell utasítani.

Az állami forrásokból finanszírozott előny hiányára alapított, harmadik jogalapról

- 71 A Németországi Szövetségi Köztársaság lényegében úgy véli, hogy a megtámadott határozat sérti az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdését, mivel a Bizottság tévesen állapította meg, hogy a 2012. évi EEG működése állami forrásokkal jár, noha szerinte a 2001. március 13-i PreussenElektra-ítéletben (C-379/98, EU:C:2001:160) tett megállapítások a jelen ügyben sem a támogatási program, sem pedig az ellentételezési rendszer vonatkozásában nem teszik lehetővé állami támogatás fennállásának megállapítását. A 2012. évi EEG ugyanis – annak mintájára, amit a Bíróság a 2001. március 13-i PreussenElektra-ítélet (C-379/98, EU:C:2001:160) alapjául szolgáló ügyben szóban forgó jogszabályi rendelkezésekkel kapcsolatban is kimondott – olyan tagállami szabályozás, amely egyrészt arra kötelezi a villamosenergia-szolgáltató magánvállalkozásokat, hogy a szolgáltatási területükön a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energiát olyan minimáláron vegyék át, amely meghaladja az ilyen típusú villamos energia valós gazdasági értékét, másrészt pedig az e kötelezettségből eredő pénzügyi terhet megosztja az említett villamosenergia-szolgáltató vállalkozások és a forgalmazási láncban feljebb lévő magán villamosenergiahálózat-üzemeltetők között.
- 72 Elsősorban a Németországi Szövetségi Köztársaság azt állítja, hogy a 2012. évi EEG rendszere semmilyen kapcsolatban nem áll az állam vagy valamely közjogi jogalany költségvetésével, ily módon kizárt az állami források igénybevétele.
- 73 E tekintetben a Németországi Szövetségi Köztársaság mindenekelőtt azt állítja, hogy a 2012. évi EEG rendszerére vonatkozó jogszabályszövegek nem írják elő sem a megújuló energia támogatásának állami forrásokból való finanszírozását, sem pedig az államnak való betudhatóságot. Hozzáteszi, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint megőrzik magánjogi jellegüket a magánszemélyek közötti olyan kifizetések, amelyeket az állam rendelt el, anélkül, hogy azok betudhatók lennének az állam vagy valamely más közjogi jogalany költségvetésének, és amelyekre tekintettel az állam semmilyen címen nem mond le semmilyen forrásról, mint például adókról, illetékekről, járulékokról vagy egyéb befizetésekről.
- 74 Ezt követően a Németországi Szövetségi Köztársaság azzal érvel, hogy az ítélkezési gyakorlatból továbbá az következik, hogy az adókat, illetékeket és járulékokat az jellemzi, hogy a generált bevételeknek valamilyen formában az állam vagy valamely közjogi jogalany költségvetésébe kell folyniuk. Márpedig a 2012. évi EEG esetén erről éppen hogy nincs szó. Az ÁRI-k nem közjogi jogalanyok, és az annak érdekében nekik juttatott források, hogy fedezzék a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia tőzsdén való értékesítéséből eredő költségeket, sem közvetlenül, sem közvetetten egyáltalán nem csökkentik az állam bevételeit.

- 75 Végül a Németországi Szövetségi Köztársaság előadja, hogy az EEG-pótdíjnak a szövetségi költségvetéssel vagy valamely közjogi jogalany költségvetésével való kapcsolatának hiánya abból is ered, hogy az ÁRI-k esetleges többletét vagy hiányát kamatokkal együtt ellentételezni kell a következő évben az EEG-pótdíj megállapítása keretében annak megfelelően, ahogyan ez a magánjogban egy költségtérítés iránti kérelem esetén történik. E tekintetben hozzáteszi, hogy a 2012. évi EEG finanszírozási rendszere alapján fizetendő összeggel kapcsolatos esetleges jogviták a polgári bíróságok hatáskörébe tartoznak, és a közigazgatási hatóságok e jogviták elbírálása tekintetében semmilyen befolyással nem bírnak.
- 76 Másodsorban a Németországi Szövetségi Köztársaság lényegében azzal érvel, hogy a 2012. évi EEG mechanizmusa nem írja elő az EEG-pótdíj által generált források felhasználásának az állam általi felügyeletét. Noha kétségtelen, hogy a 2012. évi EEG a magánjogi szervezetek által a jogszabályi előírások végrehajtása során bevezetett mechanizmusok szabályszerűségének, jogszerűségének és megfelelő működésének ellenőrzése érdekében egy sor felügyeleti feladatról rendelkezik, a Németországi Szövetségi Köztársaság szerint az e feladatokat ellátó állami szervek nem bírnak hatáskörrel arra, hogy befolyást gyakoroljanak a fizetésekre vagy a pénzmozgásokra, és semmilyen jogkörrel nem rendelkeznek a rendszerben részt vevő különböző felek által rendelkezésre bocsátott pénzügyi források tekintetében. A Németországi Szövetségi Köztársaság elsősorban a 2004. július 15-i Pearle és társai ítélet (C-345/02, EU:C:2004:448) alapjául szolgáló ügyre támaszkodik.
- 77 Mindenekelőtt a Németországi Szövetségi Köztársaság azt állítja, hogy a BNetzA ellenőrzési feladatai lényegében az EEG-pótdíjra vonatkozó rendelkezések végrehajtásával kapcsolatosak, amely pótdíjat a villamosenergia-szolgáltatók követelhetik a végső fogyasztóktól. A Németországi Szövetségi Köztársaság szerint a BNetzA csak akkor avatkozhat be, ha az EEG-pótdíj megállapítása sérti a megállapított szabályokat, mert például figyelembe vesznek olyan költségeket, amelyeket az EEG-pótdíjba nem lehet felvenni.
- 78 Ezt követően a Németországi Szövetségi Köztársaság azt állítja, hogy a számítási módszer jogszabály általi előírása, valamint az átláthatósági kötelezettségek és az ezekkel összefüggő felügyeleti jogok egyszerűen annak elkerülésére szolgálnak, hogy valamely gazdasági szereplő a lánc bármely szakaszában gazdagodjon.
- 79 Végül a Németországi Szövetségi Köztársaság előadja, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban tévesen alkalmazta a jogot, amikor kijelentette, hogy a szabályozás és a felügyelet a magán pénzmozgásokat az EUMSZ 107. cikk értelmében vett állami támogatásokká alakítja. E tekintetben úgy érvel, hogy a Bíróság kimondta, hogy nincs szó állami forrásról akkor, ha az állam által a források felhasználására gyakorolt befolyás kizárólagosan kizárható.
- 80 Harmadsorban a Németországi Szövetségi Köztársaság hangsúlyozza, hogy a harmadik jogalap első két részében kifejtett érvelés, amely elsősorban arra a kérdésre összpontosít, hogy a támogatási program működése állami forrásokat is érint-e, analógia útján a különleges ellentételezési rendszerre is alkalmazandó.
- 81 Előzetesen e tekintetben először is emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint csak a közvetlenül vagy közvetve állami forrásból nyújtott előnyöket lehet az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett támogatásoknak tekinteni. Ugyanis e rendelkezésnek magából a szövegéből, valamint az EUMSZ 108. cikkben rögzített eljárási szabályokból következik, hogy az állami forrásokon kívüli egyéb eszközök révén nyújtott előnyök nem tartoznak a szóban forgó rendelkezések hatálya alá. Az államok által nyújtott támogatások és az állami forrásból nyújtott támogatások közötti különbségtételnek az a rendeltetése, hogy a támogatás fogalmába ne csupán a közvetlenül az állam által nyújtott támogatásokat lehessen beleértetni, hanem az állam által kijelölt vagy létrehozott közjogi vagy magánjogi szervezetek által nyújtott támogatásokat is (lásd ebben az értelemben: 1977. március 22-i Steinike & Weinlig ítélet, 78/76, EU:C:1977:52, 21. pont; 1993. március 17-i Sloman Neptun ítélet, C-72/91 és C-73/91, EU:C:1993:97, 19. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Az

- uniós jog ugyanis nem fogadhatja el, hogy pusztán az olyan autonóm intézmények létrehozása, amelyek feladata a támogatások kiosztása, lehetővé tegye az állami támogatásokra vonatkozó szabályok kikerülését (2002. május 16-i Franciaország kontra Bizottság ítélet, C-482/99, EU:C:2002:294, 23. pont).
- 82 Másodszor hangsúlyozni kell, hogy nem szükséges minden esetben bizonyítani, hogy állami források átruházása történt, ahhoz, hogy a vállalkozásnak vagy vállalkozásoknak biztosított előnyt az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak lehessen tekinteni (lásd: 2002. május 16-i Franciaország kontra Bizottság ítélet, C-482/99, EU:C:2002:294, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 83 Emlékeztetni kell ugyanis arra, hogy az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése minden olyan pénzügyi eszközt magában foglal, amelyet a hatóságok ténylegesen felhasználhatnak vállalkozások támogatására, anélkül, hogy jelentősége lenne annak, hogy ezen eszközök állandó jelleggel az állam vagyonaiba tartoznak-e, vagy sem. Következésképpen, még ha a szóban forgó intézkedésnek megfelelő összegek nincsenek is állandó jelleggel az államkincstár birtokában, azon tény, hogy folyamatosan állami ellenőrzés alatt maradnak, és így az illetékes nemzeti hatóságok rendelkezésére állnak, elegendő ahhoz, hogy azokat állami forrásoknak minősítsék (lásd: 2002. május 16-i Franciaország kontra Bizottság ítélet, C-482/99, EU:C:2002:294, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 84 A jelen ügyben a Bizottság a megtámadott határozatban úgy vélte, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság a 2012. évi EEG révén egy különleges díjat – az EEG-pótdíjat – vezetett be, és meghatározta annak célját, vagyis azt, hogy finanszírozza az ÁRI-knál az EEG villamos energia vásárlása során felmerült költségek és ennek a villamos energiának az értékesítése során generált bevételek közötti különbséget. A Bizottság megállapította, hogy a 2012. évi EEG az EEG-pótdíj mértékének meghatározására szolgáló számítási módszert is meghatározza, amint azt az elvet is, amely szerint a következő évben kiigazítják a hiányt és a többletet, biztosítva ezáltal azt, hogy az ÁRI-kat ne érje veszteség, ugyanakkor azonban az ÁRI-k a pótdíj révén elért bevételeket nem használhatják fel más célra, csak az EEG villamos energia finanszírozására. A Bizottság megállapította, hogy a 2001. március 13-i PreussenElektra-ítélet (C-379/98, EU:C:2001:160) alapjául szolgáló ügyben szóban forgó esettel ellentétben az állam a 2012. évi EEG keretében az EEG villamos energia támogatásának finanszírozásához szükséges pénzügyi forrásokat nyújtott az ÁRI-k számára.
- 85 E megállapítás alátámasztása érdekében a Bizottság a megtámadott határozatban négy érvelésre támaszkodott.
- 86 Először is a Bizottság a megtámadott határozat (112)–(116) preambulumbekzdésében arra az álláspontra helyezkedett, hogy mivel az EEG-pótdíjat az állam vezette be, és az állam jelölte ki az ÁRI-kat a pénzeszközök kezelőjévé, pusztán azon tény, hogy az előnyt nem közvetlenül az állami költségvetésből finanszírozzák, nem elegendő azon lehetőség kizárására, hogy állami forrásokról lehet szó. E tekintetben a Bizottság azzal érvelt, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a támogatás kezelésére kijelölt jogalanyok közjogi vagy magánjogi szervezetek is lehetnek, és következésképpen azon tény, hogy az ÁRI-k magán gazdasági szereplők, önmagában nem zárhatja ki állami források fennállását, amint az sem, hogy a beszédett források eredetileg magánjellegűek.

87 Másodszor a Bizottság a megtámadott határozat (117) és (118) preambulumbekzdésében annak bizonyítása érdekében, hogy a 2012. évi EEG által létrehozott rendszer állami forrásokat érint, arra támaszkodott, hogy az ÁRI-kat kijelölték az EEG-pótdíj kezelésére. E tekintetben a Bizottság fenntartotta az eljárás megindítását elrendelő határozatban megfogalmazott előzetes következtetéseit, és megállapította, hogy az ÁRI-k feladata:

- a területükön termelt EEG villamos energia megvásárlása közvetlenül a termelőtől, amennyiben az közvetlenül kapcsolódik az átviteli vonalhoz, vagy az EHŰ-től átvételi áron, vagy pedig a piaci prémium megfizetése (ennek következtében mind az EEG villamos energia, mind a 2012. évi EEG által előírt támogatás pénzügyi terhe központosítva van mind a négy ÁRI szintjén);
- a „zöld villamos energia által biztosított kedvezmény” alkalmazása az olyan szolgáltatókra, akik azt igénylik, és teljesítik a 2012. évi EEG 39. cikkének (1) bekezdésében foglalt vonatkozó feltételeket;
- az EEG villamos energia mennyiségének elosztása egymás között oly módon, hogy mindegyik ÁRI ugyanannyi EEG villamos energiát vásároljon;
- az EEG villamos energia értékesítése az azonnali piacon a 2012. évi EEG-ben és a végrehajtási rendelkezéseiben meghatározott szabályok szerint, amit közösen is megtehetnek;
- az EEG-pótdíj közös kiszámítása, amelynek a Németországban fogyasztott minden kWh-ra nézve ugyanannyinak kell lennie, mint az EEG villamos energia értékesítéséből eredő bevételek és az EEG villamos energia vásárlásához kapcsolódó kiadások közötti különbség;
- az EEG-pótdíj közös közzététele egy meghatározott formátumban a közös honlapon;
- az EEG villamos energiára vonatkozó összesített adatok közzététele;
- az előzetes EEG-pótdíj összehasonlítása azzal az értékkel, amit a pótdíjnak egy adott évben ténylegesen el kellett volna érnie, és a pótdíj kiigazítása a következő évre;
- előrejelzések közzététele több évre előre;
- az EEG-pótdíj beszédése a villamosenergia-szolgáltatóktól;
- (minden) egyes ÁRI-nak külön bankszámlán kell vezetnie a 2012. évi EEG-vel kapcsolatos összes pénzügyi mozgást (kiadások és bevételek).

88 A Bizottság ennek alapján megállapította, hogy az ÁRI-k nemcsak magánjogi igényeket rendeznek el egymás között, hanem a 2012. évi EEG szerinti jogi kötelezettségeiket is teljesítik.

89 Harmadszor a Bizottság a megtámadott határozat (119)–(122) preambulumbekzdésében megállapította, hogy az ÁRI-k az EEG-pótdíj kezelését illetően szigorú állami felügyeletnek vannak alávetve. E felügyeletet a Bizottság szerint a BNetzA végzi, amely egyébként a szükséges végrehajtási hatáskörrel is rendelkezik. A Bizottság szerint a BNetzA különösen azt felügyeli, hogy az ÁRI-k hogyan értékesítik az azonnali piacon az EEG villamos energiát, amelyért átvételi árat fizetnek, és ellenőrzi, hogy az ÁRI-k helyesen határozzák-e meg, szabják-e ki és teszik-e közzé az EEG-pótdíjat, hogy az ÁRI-k helyesen számítják-e fel a villamosenergia-szolgáltatóknak az EEG-pótdíjat, hogy helyesen számítják-e fel az ÁRI-knak az átvételi árat és a prémiumokat, és hogy az EEG-pótdíjat csak a 2012. évi EEG 39. cikkében foglalt feltételeket teljesítő villamosenergia-szolgáltatók esetében csökkentik-e. A Bizottság megállapította továbbá, hogy a BNetzA az EEG villamos energia támogatásával és a szolgáltatóknak felszámított árakkal kapcsolatban információkat kap az ÁRI-któl, végül pedig bírságokat szabhat ki, és határozatokat – többek között az EEG-pótdíj mértékét befolyásoló határozatokat – fogadhat el.

- 90 Negyedszer a Bizottság a megtámadott határozat (123)–(138) preambulumbekzdésében megállapította, hogy a 2012. évi EEG működése keretében olyan általános állami ellenőrzés áll fenn, amely abból ered, hogy a jogalkotás révén az állam szervezi meg a pénzügyi források átruházását, és meghatározza, hogy e pénzügyi források milyen célokra használhatók fel. A Bizottság szerint, amely különösen a 2013. december 19-i Association Vent De Colère! és társai ítélet (C-262/12, EU:C:2013:851) alapjául szolgáló ügyre támaszkodik, a döntő elem az, hogy az állam egy olyan rendszert hozott létre, amelyben az ÁRI-knál felmerült költségeket teljes mértékben ellentételezi az EEG-pótdíj, és amelyben a villamosenergia-szolgáltatók átháríthatják az EEG-pótdíjat a végső fogyasztókra. E tekintetben a Bizottság kiemelte, hogy a források állam általi ellenőrzése nem jelenti azt, hogy az érintett forrásokkal összefüggő, be- és kifelé irányuló pénzmozgásoknak meg kell jelenniük az állam költségvetésében, hanem ahhoz, hogy az állam ellenőrzést gyakoroljon a források felett, elegendő az, hogy – amint a jelen ügyben – az állam teljes mértékben szabályozza azt, hogy mi történik az EEG-pótdíjra vonatkozó számlán jelentkező hiány vagy többlet esetén.
- 91 A jelen ügyben a Németországi Szövetségi Köztársaság által felhozott érvekre tekintettel meg kell vizsgálni, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban jogosan állapította-e meg, hogy a 2012. évi EEG az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami forrásokkal jár.
- 92 Előzetesen meg kell jegyezni, hogy nem vitatott – amint arra a fenti 2–12. pont emlékeztetett –, hogy az ÁRI-k által beszedett és kezelt EEG-pótdíj végeredményben a 2012. évi EEG által előírt átvételi árak és piaci prémium által generált költségek fedezését szolgálja, miközben az EEG villamos energia termelői számára az általuk termelt villamos energia vonatkozásában a piaci árnál magasabb árat garantál. Ennélfogva meg kell állapítani, hogy az EEG-pótdíj elsősorban az EEG villamos energia termelőinek támogatását célzó, az állam által törvényben megállapított közérdekű politika végrehajtásából ered.
- 93 Elsősorban rá kell mutatni arra, hogy az ÁRI-k a jelen ügyben a 2012. évi EEG alapján kötelesek irányítani a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia termelését támogató rendszert. Ezzel összefüggésben, és amint a Bizottság helyesen megállapította (lásd a fenti 87. és 88. pontot), a 2012. évi EEG az e törvényből eredő mechanizmusok végrehajtását illetően egyértelműen egy sor kötelezettséget és jogkört ruház az ÁRI-kra, és ily módon az ÁRI-k jelentik az említett törvényben előírt rendszer működésének középpontját. A különösen a 2012. évi EEG 34–39. cikkében a rendszer kezelését és irányítását illetően előírt feladatok a hatásaikat illetően egy állami koncesszióhoz hasonlíthatók. Rá kell mutatni ugyanis arra, hogy a 2012. évi EEG működésével összefüggő pénzeszközöket kizárólag közérdekű célokból kezelik, a német jogalkotó által előzetesen meghatározott részletes szabályok szerint. E tekintetben az említett pénzeszközök, amelyek a végső fogyasztókra áthárított többletköltségekből állnak, és amelyeket a villamosenergia-szolgáltatók fizetnek az ÁRI-knak az EEG villamos energiáért, amelynek az ára meghaladja a piacon vásárolt villamos energia árát, nem közvetlenül jutnak el a végső fogyasztóktól az EEG villamos energia termelőihez, azaz nem közvetlenül önálló gazdasági szereplők között mozognak, hanem olyan közreműködők beavatkozását teszik szükségessé, amelyek feladata különösen e pénzeszközök beszedése és kezelése. Hangsúlyozni kell különösen azt, hogy az említett pénzeszközöket nem fizetik be az ÁRI-k általános költségvetésébe, és azok nem is állnak szabadon ez utóbbiak rendelkezésére, hanem azokat külön könyvelik el, és kizárólag támogatási programok és ellentételezési rendszerek finanszírozására használják fel, bármilyen más célt kizárva. Így a Németországi Szövetségi Köztársaság állításával ellentétben az ÁRI-knak a jelen ügyben való helyzete közös jellemzőket mutat a Samenwerkende ElektriciteitsProduktiebedrijven NV-nek a 2008. július 17-i Essent Netwerk Noord és társai ítélet (C-206/06, EU:C:2008:413) alapjául szolgáló ügyben fennálló helyzetével és az Abwicklungsstelle für Ökostrom AG-nak a 2014. december 11-i Ausztria kontra Bizottság ítélet (T-251/11, EU:T:2014:1060) alapjául szolgáló ügyben fennálló helyzetével.

- 94 Ennélfogva meg kell állapítani, hogy az EEG-pótdíj által generált és az ÁRI-k által közösen kezelt pénzeszközök a hatóságok meghatározó befolyása alatt maradnak, mivel az ÁRI-kat szabályozó törvényi és rendeleti rendelkezések alapján az együttesen figyelembe vett ÁRI-k állami koncessziót végrehajtó jogalanyhoz hasonlíthatók.
- 95 Másodsorban meg kell állapítani, hogy az EEG-pótdíj által generált, és mind az EEG villamos energia támogatásával kapcsolatos rendszer finanszírozására, mind pedig az ellentételezési rendszer finanszírozására szolgáló, a jelen ügyben szóban forgó forrásokat végeredményben a 2012. évi EEG által magánjogi jogalanyokra kivetett terhek révén szedik be. A 2012. évi EEG 37. cikke ugyanis – az említett törvény által a HÜ-kkel szemben előírt azon kötelezettség miatt, hogy további térítést vagy piaci prémiumot fizessenek az EEG villamos energia termelőinek – lehetővé teszi azt, hogy az ÁRI-k a szolgáltatóknak felárat számítsanak fel, amelyet ez utóbbiak a jogalkotó által meghatározott, különösen a számlák átláthatóságára vonatkozó részletes szabályok szerint ezt követően átháríthatnak a végső ügyfelekre. Nem vitatott, hogy a villamosenergia-szolgáltatók az EEG-pótdíjból eredő pénzügyi terhet a gyakorlatban áthárítják a végső ügyfelekre (lásd a fenti 9. pontot), aminek célja az említett kötelezettséggel összefüggő kiadások által okozott költség megtérítése. Egyébiránt meg kell jegyezni, hogy e terhelés, amely vonatkozásában az EIV-k esetében a fenti 11. pontban említett részletes szabályok alapján felső határt állapítottak meg, amint a Németországi Szövetségi Köztársaság a tárgyaláson elismerte, egy átlagos végső fogyasztó számlája teljes összege 20–25%-ának felel meg. E terhelés nagyságára figyelemmel úgy kell tehát tekinteni, hogy annak a végső fogyasztókra való áthárítása egy, a német jogalkotó által előírt és szabályozott következmény. A végső villamosenergia-fogyasztók tehát a 2012. évi EEG miatt kötelesek *de facto* megfizetni e felárat, illetve többletköltséget. Az állam által az EEG villamos energia termelőinek támogatására irányuló politikája keretében egyoldalúan előírt teherről van szó, amely a hatásait tekintve megfelel egy, a németországi villamosenergia-fogyasztást terhelő adónak. E terhelés ugyanis hatóság veti ki közérdekű célokból, azaz az éghajlat és a környezet védelme érdekében, biztosítva az energiaellátás fenntartható fejlődését, fejlesztve az EEG villamos energia termelésére szolgáló technológiákat, és objektív kritérium szerint a szolgáltatók által a végső ügyfelek részére szállított villamos energia mennyisége alapján (lásd analógia útján: 2008. július 17-i Essent Netwerk Noord és társai ítélet, C-206/06, EU:C:2008:413, 43–47. pont). Amint a Bizottság a megtámadott határozat (99) preambulumbekkezdésében hangsúlyozza, az állam nemcsak azt határozta meg, hogy az előny kinek nyújtható, hogy melyek legyenek a támogathatósági kritériumok, és mekkora legyen a támogatás szintje, hanem az állam biztosította az EEG villamos energia támogatási költségeinek fedezéséhez szükséges pénzügyi forrásokat is. Ezenkívül a 2013. május 30-i Doux Élevage és Coopérative agricole UKL-ARREE (C-677/11, EU:C:2013:348) ítélet alapjául szolgáló ügy ténybeli körülményeivel ellentétben a Németországi Szövetségi Köztársaság nem állította azt, és az ügy iratai sem tartalmazzak erre vonatkozó utalást, hogy a szóban forgó intézkedés révén való adóztatási kezdeményezés az adófizetésre kötelezett jogalanyoktól származik, sem pedig azt, hogy az ÁRI-k kizárólag eszközként szolgálnak egy olyan sémában, amelyet e jogalanyok maguk hoztak létre, illetve hogy ők maguk határoztak volna az így generált pénzügyi források felhasználásáról.
- 96 Ennélfogva a végső villamosenergia-fogyasztókra kivetett, az EEG-pótdíj által generált szóban forgó összegeket, amelyek a 2012. évi EEG által a HÜ-kkel szemben előírt azon kötelezettségből erednek, hogy az EEG villamos energia termelői részére további térítést, illetve piaci prémiumot fizessenek, állami forrást magában foglaló, adóhoz hasonlítható pénzeszközöknek kell minősíteni (lásd analógia útján: 2008. július 17-i Essent Netwerk Noord és társai ítélet, C-206/06, EU:C:2008:413, 66. pont; 2014. december 11-i Ausztria kontra Bizottság ítélet, T-251/11, EU:T:2014:1060, 68. pont). Mindenesetre e pénzeszközök nem elemezhetők az ÁRI-k saját forrásaiként, akikkel szemben az állam egyszerűen jogalkotási intézkedésként előírta azok konkrét felhasználását, mivel e pénzeszközök sosem álltak szabadon az ÁRI-k rendelkezésére, amint ezt a Bizottság a megtámadott határozat (128) preambulumbekkezdésében hangsúlyozza.
- 97 Emlékeztetni kell továbbá arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint ahhoz, hogy egy olyan adó, mint amelyről a jelen ügyben is szó van, valamely támogatási intézkedés szerves részének lehessen tekinteni, az adó és a támogatás között a vonatkozó nemzeti szabályozás alapján kötelező

hozzárendeltségi viszonynak kell fennállnia abban az értelemben, hogy az adóból származó bevétel kötelező módon a támogatás finanszírozásához van rendelve (lásd ebben az értelemben: 2006. június 15-i Air Liquide Industries Belgium ítélet, C-393/04 és C-41/05, EU:C:2006:403, 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A jelen ügyben nem vitatott, hogy az ÁRI-k által az EEG-pótdíj révén beszedett adó és az EEG villamos energia termelésének elősegítésére irányuló támogatás között ilyen viszony áll fenn.

- 98 A 2001. március 13-i PreussenElektra-ítéletet (C-379/98, EU:C:2001:160) illetően, amely ítéletre a Németországi Szövetségi Köztársaság az érvelésének alátámasztása érdekében hivatkozik, rá kell mutatni arra, hogy a Bíróság az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatásnak való minősítés kizárásakor lényegében arra támaszkodott, hogy az említett ítélet alapjául szolgáló ügyben szóban forgó német szabályozás, amely egyrészt a villamosenergia-szolgáltató magánvállalkozásokat arra kötelezte, hogy az EEG villamos energiát ezen energia tényleges gazdasági értékénél magasabb áron vegyék át, és másrészt az ebből eredő pénzügyi terhet megosztotta a villamosenergia-szolgáltató vállalkozások és a forgalmazási láncban feljebb lévő magán villamosenergiahálózat-üzemeltetők között, nem tartalmazott olyan elemet, amelyből azt a következtetést lehetett volna levonni, hogy közvetlenül vagy közvetve állami források átruházására került sor. E körülmények között a Bíróság kimondta, hogy önmagában az a tény, hogy az említett szabályozás egyértelműen előnyt juttat az EEG villamos energiát termelő vállalkozásoknak, és hogy ez az előny a hatóságok beavatkozásának következménye, nem elégséges a szóban forgó intézkedés támogatásnak való minősítéséhez.
- 99 A 2001. március 13-i PreussenElektra-ítélet (C-379/98, EU:C:2001:160) alapjául szolgáló ügy ténybeli háttérének elemzéséből azonban kitűnik, hogy a jelen eljárás tárgyát képező német intézkedéssel ellentétben a korábbi német törvény által előírt mechanizmus nem írta elő a többletköltségeknek a végső fogyasztókra való kifejezett áthárítását, sem olyan közvetítők fellépését, amelyek feladata a támogatást jelentő összegek beszedése vagy kezelése, és ennél fogva nem szabályozott a struktúrájukat vagy szerepüket illetően az – összességükben vett – ÁRI-khoz hasonló jogalanyokat.
- 100 A jelen ügygel ellentétben a 2001. március 13-i PreussenElektra-ítéletben (C-379/98, EU:C:2001:160) a Bíróság által elemzett előny abban állt, hogy a kedvezményezett vállalkozások javára garantálták azt, hogy a megújuló forrásokból előállított villamos energia összességét el tudják adni, és hogy az eladási ár meghaladja a piaci árat, anélkül, hogy bevezettek volna bármilyen, ezen felár finanszírozására szolgáló rendszert a villamosenergia-fogyasztást terhelő adóhoz hasonló olyan pótdíj formájában, amelynek összege a végső ügyfélnek szállított villamos energia minden egyes kWh-ja után ugyanaz.
- 101 Ráadásul a 2001. március 13-i PreussenElektra-ítélet (C-379/98, EU:C:2001:160) alapjául szolgáló ügyben a magánvállalkozásokat – a jelen ügygel ellentétben – az érintett tagállam nem jelölte ki valamely állami forrás kezelésére, hanem azokat csak a saját pénzügyi forrásaikból való vételi kötelezettség terhelte (lásd ebben az értelemben: 2013. december 19-i Association Vent De Colère! és társai ítélet, C-262/12, EU:C:2013:851, 35. pont). A jelen ügyben nem vitatott, hogy az ÁRI-k az őket terhelő, az EEG villamos energia termelőinek fizetendő további térítésre vonatkozó kötelezettséget nem saját pénzügyi forrásaikból teljesítik, hanem az ÁRI-k által kezelt, az EEG-pótdíj által generált pénzeszközök révén, és utóbbiakat kizárólag a 2012. évi EEG által létrehozott támogatási program és ellentételezési rendszer finanszírozásához rendelik.
- 102 Így a 2001. március 13-i PreussenElektra-ítélet (C-379/98, EU:C:2001:160) alapjául szolgáló ügyben szóban forgó pénzeszközöket nem lehetett állami forrásoknak tekinteni, mivel soha nem voltak állami ellenőrzés alatt, és egyáltalán nem létezett a jelen ügyben szóban forgóhoz hasonló, a tagállam által létrehozott és szabályozott, az e vételi kötelezettségből eredő többletköltségek kompenzálására irányuló olyan mechanizmus, amely révén az állam biztosította e magán gazdasági szereplők számára az említett többletköltségek teljes fedezését (lásd ebben az értelemben: 2013. december 19-i Association Vent De Colère! és társai ítélet, C-262/12, EU:C:2013:851, 36. pont).

- 103 Egyébiránt a 2001. március 13-i PreussenElektra-ítélet (C-379/98, EU:C:2001:160) alapjául szolgáló ügy ténybeli háttérének elemzéséből az is kitűnik, hogy a jelen eljárás tárgyát képező német intézkedéssel ellentétben a korábbi német törvény által létrehozott rendszer nem írt elő a különleges ellentételezési rendszerhez hasonló olyan mechanizmust, amely felső határt vezetett volna be a villamosenergia-szolgáltatók által az EIV-kre áthárítható EEG-pótdíj tekintetében.
- 104 A fentiekből következik, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság által a jelen ügyben bevezetett rendszer lényegesen eltér a 2001. március 13-i PreussenElektra-ítélet (C-379/98, EU:C:2001:160) alapjául szolgáló ügytől, különös tekintettel a szóban forgó pénzeszközök kezelésének, felhasználásának, beszedésének és elosztásának módjaira.
- 105 Harmadsorban kétségtelenül nem vitatott, hogy az ÁRI-k olyan szervezetek, amelyek többsége magánjogi részvénytársaság formájában működik. Ez azonban a jelen ügy sajátos körülményei között nem tekinthető elegendőnek azon megállapítás kizárásához, miszerint a 2012. évi EEG-n alapuló intézkedések keretében állami források vannak jelen.
- 106 Amint ugyanis a fenti 93. és 94. pontban kiemelésre került, az ÁRI-k a fő tevékenységükkel összefüggő feladataikon kívül meg vannak bízva az EEG villamos energia termeléséhez kapcsolódó támogatási rendszer irányításával is. Egyébiránt e feladatuk ellátása során ellenőrzés alá vannak vetve, amint erre a Bizottság a megtámadott határozat (107) preambulumbekkezdésében emlékeztet, ily módon a szóban forgó intézkedés által érintett szolgáltatók által nekik befizetett, az említett intézkedés keretében beszedett pénzeszközöket csak a német jogalkotó által meghatározott célokra használhatják fel. E körülmények között meg kell állapítani, hogy a 2012. évi EEG-n alapuló feladataik végrehajtása keretében e szervezetek nem úgy lépnek fel, mint a piacon nyereségszerzés érdekében szabadon tevékenykedő gazdasági szereplők, hanem fellépésüket a német jogalkotó határozta meg, és azt az említett feladatok ellátását illetően körülhatárolta.
- 107 E tekintetben hozzá kell tenni, hogy az ÁRI-k a szóban forgó intézkedés végrehajtása során átvett pénzüsségeket egy külön közös számlán kötelesek kezelni, amelyet az állami szervek ellenőriznek, amint ez különösen a 2012. évi EEG 61. cikkéből kitűnik. Ez – a 2012. évi EEG által az ÁRI-kra telepített sajátos hatáskörökkel és kötelezettségekkel együttesen elemezve – arra utaló további valószínűsítő körülmény, hogy nem a magánszektor rendes forrásainak megfelelő pénzeszközökről van szó, amelyek az azokat kezelő vállalkozás teljes körű rendelkezése alá tartoznak, hanem olyan sajátos forrásokról, amelyek szigorúan meghatározott célokra való felhasználását a német jogalkotó előzetesen rögzítette (lásd analógia útján: 1998. január 27-i Ladbroke Racing kontra Bizottság ítélet, T-67/94, EU:T:1998:7, 106–108. pont).
- 108 Konkrétabban az ÁRI-k állami szervek általi ellenőrzése több szinten zajlik. Egyrészt ellenőrzést végez a BNetzA. A 2012. évi EEG 61. cikke értelmében a BNetzA-nak a felügyeleti feladatai keretében különösen azt kell ellenőriznie, hogy az ÁRI-k az EEG villamos energiát a 2012. évi EEG 37. cikke rendelkezéseinek megfelelően értékesítik-e, és hogy a törvényi és rendeleti előírások betartásával határozzák-e meg, állapítják-e meg, teszik-e közzé és számlázzák-e ki a villamosenergia-szolgáltatóknak az EEG-pótdíjat.
- 109 Másrészt a 2012. évi EEG 48. cikkének megfelelően az ÁRI-k benyújtják a BNetzA-nak az ellentételezési mechanizmushoz felhasznált adatokat.
- 110 Márpedig annak ilyen szigorú ellenőrzése – még ha ezen ellenőrzést utólag is végzik el –, hogy az ÁRI-k cselekményei megfelelnek-e az előírt jogi háttérnek, a 2012. évi EEG által előírt átfogó struktúra általános logikájába illeszkedik. Ezen ellenőrzés így megerősíti a különösen az e szervezetekre ruházott hatáskörök alapján levont, e szervezetek feladataira és kötelezettségeire tekintettel tett azon megállapítást, miszerint az ÁRI-k nem a saját javukra szabadon, hanem egy állami forrásokból nyújtott támogatás kezelőjeként járnak el. Még ha feltételezzük is, hogy az az ellenőrzés, amelynek az ÁRI-k alá

vannak vetve, nincs közvetlen hatással a szóban forgó pénzeszközök naponta végzett kezelésére, ez nem változtat azon, hogy olyan többletelemről van szó, amelynek célja annak biztosítása, hogy az ÁRI-k fellépése a 2012. évi EEG által előírt kereteken belül maradjon.

- 111 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a Bizottság a megtámadott határozat (98)–(137) preambulumbekzdésével együttesen értelmezett (138) preambulumbekzdésében helyesen állította, hogy a 2012. évi EEG 16–33i. cikkének rendelkezéseiben az átvételi árak és a piaci prémiumok révén az EEG villamos energia termelői javára nyújtott előny a jelen ügyben az állami hatóságok által megállapított, állami forrásokat magában foglaló adóhoz hasonlít, mivel az állam jogalkotás útján megszervezte pénzügyi források átruházását, és meghatározta azt, hogy e pénzügyi források milyen célokra használhatók fel.
- 112 E megállapítás az energiaigényes vállalkozások, azaz az EIV-k számára nyújtott előny tekintetében is érvényes, mivel a 2012. évi EEG által előírt ellentételezési mechanizmus – amint arra a Bizottság a megtámadott határozat (114) preambulumbekzdésében helyesen rámutatott – az ÁRI-k számára kiegészítő terhet jelent. Az EEG-pótdíj összegének bármilyen csökkentése ugyanis éppen azzal a következménnyel jár, hogy csökkennek a villamosenergia-szolgáltatók által az EIV-ktől beszedett összegek, és úgy tekinthető, hogy e csökkentés az ÁRI-k számára bevételkieséshez vezet. E veszteséget azonban ezt követően áthárítják más szolgáltatókra, ezáltal pedig más végső ügyfelekre, hogy ellentételezzék az így elszenvedett veszteséget, amint ezt egyébként a tárgyaláson a Törvényszék által feltett kérdésre válaszolva a Németországi Szövetségi Köztársaság is megerősítette. Így a németországi átlagos végső fogyasztó bizonyos mértékben részt vesz az EIV-k támogatásában, amelyek élvezik az EEG-pótdíj felső határának megállapításából származó előnyöket. Egyébiránt az a körülmény, hogy az EIV-ken kívüli végső villamosenergia-fogyasztóknak kell viselniük az EEG-pótdíj felső határának megállapítása által okozott többletköltségeket, amely felső határ előnyeiből az EIV-k részesülnek, szintén arra utaló további valószínűsítő körülménynek minősül – amennyiben ezt a fenti fejtegetésekkel együtt elemezzük –, hogy az EEG-pótdíj által generált pénzeszközök tényleg olyan sajátos források, amelyek megegyeznek a villamos energia fogyasztására kivetett adóval, amelynek szigorúan meghatározott célokra való felhasználását a német jogalkotó nem egy magánkezdeményezés, hanem egy állami politika végrehajtása keretében előre megállapította.
- 113 E megállapításokat a Németországi Szövetségi Köztársaság által felhozott többi érv sem érvényteleníti.
- 114 Amennyiben a Németországi Szövetségi Köztársaság továbbá az ezen ügy és a 2013. május 30-i *Doux Élevage és Coopérative agricole UKL-ARREE* ítélet (C-677/11, EU:C:2013:348) alapjául szolgáló ügy ténybeli és jogi körülményei közötti állítólagos hasonlóságra alapozza érvelését, meg kell állapítani, hogy e körülmények különböznek a szóban forgó jogvita körülményeitől.
- 115 A 2013. május 30-i *Doux Élevage és Coopérative agricole UKL-ARREE* ítélet (C-677/11, EU:C:2013:348) alapjául szolgáló ügyben a Bíróságnak feltett kérdés arra vonatkozott, hogy az állami támogatásokra vonatkozó szabályokra tekintettel szabályszerű-e az illetékes nemzeti hatóságok által hozott olyan határozat, amely a pulykatenyésztés mezőgazdasági ágazatának valamennyi szakmai szereplőjére kötelezően kiterjeszt egy, az említett ágazatot képviselő szakmaközi szervezet keretében kötött olyan megállapodást, amely az e szervezet által elhatározott közös fellépések finanszírozása érdekében hozzájárulást vezet be.
- 116 A 2013. május 30-i *Doux Élevage és Coopérative agricole UKL-ARREE* ítélet (C-677/11, EU:C:2013:348) 36. pontjában a Bíróság megállapította, hogy a nemzeti hatóságok nem használhatják fel ténylegesen a szóban forgó hozzájárulásokból eredő forrásokat bizonyos vállalkozások támogatására, mivel az érintett szakmaközi szervezet az, amely dönt e források felhasználásáról, amelyek teljes mértékben a saját maga által meghatározott célokra szolgálnak.

- 117 A jelen ügyben viszont nem vitatott, hogy az ÁRI-k nem dönthetnek szabadon az EEG-pótdíj által generált források felhasználásáról, és azokat adott esetben nem fordíthatják saját maguk által meghatározott célokra. A 2012. évi EEG értelmében ugyanis az ÁRI-k kizárólag abból a célból kötelesek kezelni az EEG-pótdíjat, hogy térítést fizessenek az EEG villamos energia gyártóinak. E tekintetben a saját könyvelésüktől elkülönülő közös bankszámlán kell vezetniük a 2012. évi EEG-vel kapcsolatos összes pénzmozgást (kiadások és bevételek), és össze kell hasonlítaniuk a beszedett EEG-pótdíjat azzal az értékkel, amellyel a pótdíjnak az adott évben ténylegesen rendelkeznie kellett volna, annak érdekében, hogy a pótdíjat a következő évre kiigazítsák, hogy elkerüljék azt, hogy a 2012. évi EEG-vel kapcsolatos pénzmozgások kezeléséhez használt bankszámláján bármiféle többlet vagy hiány jelentkezzon. Így a jelen ügyben nem vitatható, hogy a 2012. évi EEG által követett célokat, azaz elsősorban az EEG villamos energia gyártóinak, de az EIV-knek a támogatását is – a 2013. május 30-i *Doux Élevage és Coopérative agricole UKL-ARREE* ítélet (C-677/11, EU:C:2013:348) alapjául szolgáló ügyben fennállt helyzettel ellentétben – teljes mértékben az állam határozza meg olyan törvények és rendeletek révén, amelyeket az állam a saját kezdeményezésére fogadott el.
- 118 Ennélfogva az, hogy az állam nem rendelkezik tényleges hozzáféréssel az EEG-pótdíj által generált forrásokhoz abban az értelemben, hogy e források valóban nem haladnak át az állami költségvetésen, a jelen ügyben nincs hatással arra, hogy az állam meghatározó befolyást gyakorol e források felhasználására, és arra sem, hogy a 2012. évi EEG elfogadása révén az állam dönthet előre a követendő célokról és az említett források teljes egészében való felhasználásáról.
- 119 A Németországi Szövetségi Köztársaság által a válaszában hivatkozott 2015. január 14-i *Eventech*-ítéletet (C-518/13, EU:C:2015:9) és a 2015. április 16-i *Trapeza Eurobank Ergasias* ítéletet (C-690/13, EU:C:2015:235) illetően rá kell mutatni arra, hogy a Bíróság ezen ítéletekben kimondta, hogy az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami támogatás fennállásának megállapításához bizonyítani kell azt, hogy egyrészt a kedvezményezettnek nyújtott előny, másrészt pedig az állami költségvetés csökkenése, sőt az e költségvetésre háruló terhek kellőképpen konkrét gazdasági kockázata között kellőképpen közvetlen kapcsolat áll fenn.
- 120 A 2015. január 14-i *Eventech*-ítéletet (C-518/13, EU:C:2015:9) és a 2015. április 16-i *Trapeza Eurobank Ergasias* ítéletet (C-690/13, EU:C:2015:235) illetően azonban meg kell állapítani, hogy ezen ítéletek eltérő ténybeli körülményekre vonatkoznak. Egyébiránt a Bíróság már kimondta, hogy a „támogatás” fogalma szükségszerűen magában foglalja az állami forrásokból közvetve vagy közvetlenül nyújtott, az államnak vagy az e célból kijelölt vagy létrehozott szervezeteknek többletterhet jelentő előnyöket (lásd: 1998. december 1-jei *Ecotrade*-ítélet, C-200/97, EU:C:1998:579, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). E tekintetben a fenti 35. pontban hivatkozott állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy nincsen helye megkülönböztetésnek azok között az esetek között, amikor a támogatást közvetlenül az állam, vagy amikor az ezen állam által kijelölt vagy létrehozott közvetítő állami vagy magánszervezet nyújtja. Mivel a jelen ügyben az ÁRI-kat jelölték az EEG-pótdíj közös kezelésére, és mivel az ő feladatuk az, hogy a 2012. évi EEG-ből eredő mechanizmusok működése által kiváltott pénzmozgásokat irányítsák, a Németországi Szövetségi Köztársaság arra alapított érvelése, hogy az EEG villamos energia termelésével kapcsolatos támogatási program nem terheli az állami költségvetést, nem teszi lehetővé annak kizárását, hogy a jelen ügyben állami források vannak jelen.
- 121 E megállapításokat a Németországi Szövetségi Köztársaság többi állítása sem kérdőjelezi meg.
- 122 Mindenekelőtt el kell utasítani azt az állítást, miszerint az EEG-pótdíjból eredő esetleges többlet semmiképpen nem folyik be az állami költségvetésbe. Kétségtelen, hogy magából a 2012. évi EEG működéséből következik, hogy mindenesetre – és amint ezt mindkét fél elismeri – az ÁRI-knak az EEG-pótdíjból eredő esetleges többletét vagy hiányát a következő évben az EEG-pótdíj megállapítása keretében kamatokkal együtt ellentételezni kell. Ezen, a 2012. évi EEG-ben előírt, évente megvalósított ellentételezés ugyanis végeredményben kizárja azt, hogy az ÁRI-knak az EEG-pótdíj kezelésére vonatkozó könyvelésében bármilyen többlet vagy hiány jelentkezzon, ily módon azon feltevés, hogy az EEG-pótdíjból eredő esetleges többlet az állami költségvetésbe kerül, szükségképpen

- megvalósíthatatlan. Amint azonban a fenti 111. pontban megállapításra került, az állami források jelen ügyben való fennállása éppen abból ered, hogy az állam szervezi meg jogalkotás útján a pénzügyi források átruházását, és határozza meg, hogy e pénzügyi forrásokat milyen célokra kell felhasználni, és nem pedig abból ered, hogy az állami költségvetéssel szoros kapcsolatok állnak fenn.
- 123 Mindenesetre a 2012. évi EEG-nek a fenti 92–112. pontban elvégzett elemzéséből kitűnik, hogy a szóban forgó intézkedés főszabály szerint lehetővé teszi az ÁRI-k számára, hogy folyamatosan hozzáféréssel rendelkezzenek az azon közérdekű feladatok ellátásához szükséges finanszírozáshoz, amelyeket a megbízatásuk végrehajtása érdekében ruháztak rájuk, és amelyek az állam által megállapított politika megvalósítására irányulnak. Márpedig ez csak megerősíti azt a következtetést, amely szerint az ÁRI-k nem olyan tipikus vállalkozásként járnak el a piacon, amely viseli a szokásos kockázatokat és veszélyeket, beleértve a pénzügyi kockázatokat is, hanem olyan sajátos jogalanyként, amelynek szerepét a szóban forgó jogszabály szigorúan körülhatárolta.
- 124 Ezt követően, ami a Németországi Szövetségi Köztársaság azon állításait illeti, hogy először is a szóban forgó intézkedés nem ír elő az állami költségvetéssel vagy valamely közjogi jogalany költségvetésével való kapcsolatot, másodsor sem a BNetzA, sem a tágabb értelemben vett állam nem határozza meg az EEG-pótdíj pontos összegét, harmadszor a BAFA szerepéből nem lehet a különleges ellentételezési rendszerhez felhasznált források állami jellegére következtetni, negyedszer pedig az EEG-pótdíj rendszerével kapcsolatos esetleges kereseteket a szóban forgó intézkedésnek megfelelően nem közigazgatási, hanem rendes polgári peres eljárásban bírálják el, meg kell állapítani, hogy ezen állításokat is el kell utasítani.
- 125 Egyrészt ugyanis már megállapításra került, hogy a szóban forgó pénzeszközöket kezdettől fogva állami finanszírozásnak kell minősíteni, különösen mivel a végső fogyasztók az állam által meghatározott politika végrehajtása érdekében egy adóhoz hasonlítható felárat kötelesek fizetni. Másrészt kiemelésre került továbbá, hogy az ÁRI-k a rájuk ruházott feladatok végrehajtása során a német jogalkotó által világosan behatárolt keretek között járnak el. Egyébiránt az ÁRI-kat az illetékes német közigazgatási hatóságok szigorúan ellenőrzik. Márpedig a tagállami szabályozás által előírt kötelező hozzájárulásokból származó olyan pénzeszközöket, amelyeket e szabályozásnak megfelelően kezelnek és osztanak szét, az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami forrásoknak lehet tekinteni, még ha azt a hatóságtól elkülönülő jogalanyok is kezelik. Már megállapításra került ugyanis, hogy a szélenergiából származó villamos energia piaci árnál magasabb áron történő megvásárlására irányuló kötelezettségből eredően a vállalkozásokra háruló többletköltségek teljes ellentételezésének mechanizmusa, amelynek finanszírozása a villamos energia összes belföldi végső fogyasztóját terheli, amint ezt az említett ügyben elemzett francia szabályozás előírta, állami forrásból történő beavatkozásnak minősül (lásd ebben az értelemben: 2013. december 19-i Association Vent De Colère! és társai ítélet, C-262/12, EU:C:2013:851, 25. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat, továbbá analógia útján a 26. pont).
- 126 Végül, ami a Németországi Szövetségi Köztársaság által a tárgyaláson felhozott állításokat illeti, amelyek szerint az EEG-pótdíjnak az EIV-k javára megállapított felső határát a közgazdászok által „Ramsey Pricing” (Ramsey-ár) néven ismert, differenciált árak alkalmazásának gyakorlata, illetve a kis és nagy villamosenergia-fogyasztók közötti kereszt támogatás keretében kell elemezni, meg kell állapítani, hogy ezen állításokat is el kell utasítani. Kétségtelen, hogy magának az EEG-pótdíjnak a létezése politikai választás eredménye, és annak mértékét nem befolyásolhatják a fogyasztók, ily módon e mérték a végső számlával arányosan a kis fogyasztók esetében jelentősebb lehet, akik a kereslet szempontjából kevésbé érzékenyek a villamos energia árának változásaira, mint az EIV-k. E tekintetben azonban az állandó ítélkezési gyakorlat szerint működési támogatásoknak minősülnek azok a támogatások, amelyek a vállalkozás által mindennapos üzletvezetése vagy rendes tevékenysége keretében általában viselendő költségek enyhítésére irányulnak (lásd ebben az értelemben: 2014. október 16-i Alcoa Trasformazioni kontra Bizottság ítélet, T-177/10, EU:T:2014:897, 92. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ennélfogva a szóban forgó felső határt, amely lehetővé teszi az EIV-k számára a

villamosenergia-fogyasztásukkal összefüggő költségek enyhítését, amely költségek *per definitionem* a mindennapos üzletvezetés keretébe tartoznak, olyan működési támogatásként kell elemezni, amely – amint különösen a fenti 95. és 96. pontban bizonyításra került – állami források felhasználásával jár.

- 127 Ezen elemzésből következik, hogy a 2012. évi EEG-ből eredő mechanizmusok elsősorban az állam által a 2012. évi EEG révén megállapított, az EEG villamos energia termelőinek támogatására irányuló állami politika végrehajtásából erednek, és hogy először is az EEG-pótdíj által generált és az ÁRI-k által közösen kezelt pénzeszközök a hatóságok meghatározó befolyása alatt maradnak, másodszor az EEG-pótdíj által generált szóban forgó összegek állami forrást magukban foglaló, adóhoz hasonlítható pénzeszközök, harmadszor pedig az ÁRI-kra ruházott hatáskörök és feladatok alapján megállapítható, hogy ez utóbbiak nem a saját javukra szabadon, hanem egy állami forrásokból nyújtott támogatás kezelőjeként járnak el, és egy állami koncessziót végrehajtó jogalanyhoz hasonlíthatók.
- 128 A fentiek összességéből következik, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban helyesen állapította meg, hogy a 2012. évi EEG az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett állami forrásokkal jár.
- 129 Következésképpen a harmadik jogalapot és a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

- 130 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a Németországi Szövetségi Köztársaság pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.**
- 2) A Törvényszék a Németországi Szövetségi Köztársaságot kötelezi a költségek viselésére.**

Papasavvas

Bieliūnas

Forrester

Kihirdetve Luxembourgban, a 2016. május 10-i nyilvános ülésen.

Aláírások

i — A jelen szöveg bevezető részében, valamint 5., 12., 16., 90., 92. és 95. pontjában az első elektronikus közzétételt követően nyelvi módosítás történt.